

— Ей, напраздно щѣше да е на челоѣка чуението, мирисанието и накусванието, ако да не му приготвяваме ние храната, обадили сж рж-цѣтѣ. — Млѣкнѣте, не хвалѣте се, — извикали имъ прѣститѣ — защото всичко ние работимъ. А нозѣтѣ, като не искали да останѣтъ отдолу, обадили се и имъ рекли: „ние ви носимъ всички, а не щѣте и да се смилите зарадъ насъ“. — Очитѣ само се показали скромни, та нищичко не продумали. Челоѣкѣтъ, който слушалъ, като се прѣпирали, рекълъ имъ: „Вие всички сте ми потрѣбни, защото безъ васъ не щѣхъ да сѣмъ, освѣнъ единъ пѣнъ; но я ми кажете, какво ли щѣхме да бѣдемъ и азъ и вие, ако да не бѣхж очитѣ?“ — Като чули това, тѣ се засрамили и омѣлчали и отъ тогива никой нищичко вече не продумвалъ, защото всичкитѣ признали, че право имъ казалъ господарѣтъ.

Кума лѣса.

 ачула Кума лѣса дългото клепание на сел-ското клепало и се досѣтила, че идѣтъ великденскитѣ празници. Клѣкнѣла и се позамислила. Прѣдставила си какъ хората на великѣ-день се веселѣтъ; какъ си ходѣтъ на госте и съ какви хубави ястия се прѣгос-тяватъ.

— Ахъ, — думала си тя, — да можехъ и азъ да отидѣ по великѣ-день нѣкому на гости! — Какво нѣма на този день у хората: и печени прасета, и варени кокошки, и пѣржени яйца и колко, колко други работи! . . .